

YAZARLAR

Cevdet YILMAZ
Merhamet Eğitimi

06 Mayıs 2019

Eğitimle ilgili sorunlarımızın biteceği yok. Kaç bakan geldi kaç hükümet gitti, hatta Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ne geçtik henüz bir düzelme emaresi göremedik. Bunları söylerken elbette kimseyi kırmak ve üzmem istemiyoruz. Sadece sorumluluğumuz gereği susup bir kenara çekilmek yerine fikirlerimizi paylaşıyoruz. Bugün için belki dinleyen uygulayan olmasa da yarını bilemeyiz, bugünün gereğini yapalım düşüncesiyle yazmaya devam ediyoruz. Konumuz "merhamet eğitimi". Malum ülkemizde şiddet her geçen gün artıyor. İnsanlar saatli bomba gibi kimin nerede, ne zaman, kime karşı, hangi durumda patlayacağı meçhul. Adeta millet olarak istim üzerinde oturuyoruz. Herkes bir canlıya kastedebilir, şiddete başvurabilir, tacizci çıkabilir. Avcılarımız bir kuş yerine bütün kuşları vurmaya istiyor, araç kullananlar herkes kendisine yol versin istiyor, yatırımcı bir otel için içindeki canlılarla birlikte ormanı yakıyor, fabrikatör atıklarını akarsu ve göllerimize boşaltmada tereddüt göstermiyor... Örnekler o kadar çok ki... Dahası öyle bir medyamız var ki nerde olumsuz bir örnek var günlerce onu işliyor ve yine öyle bir sınav sistemimiz var ki beş cevaptan hangisi olumsuzsa, hangisi yanlışsa onu istiyor. Böylece doğru, güzel, olumlu olan değil, hep yanlış olan şeyler genç beyinlere nakşediliyor. Böyle bir paranoya ile nasıl ve nereye kadar yaşanabilir. Toplum olarak nasıl bu hale geldik?

Malum zorunlu eğitim süresi uzatılmalı çok oldu. Herkes 4+4+4 toplam 12 yıl devlet denetiminde mecburi eğitim almak zorunda. Anasınıfı dahil altı yaşında devletin müşfik kollarına teslim ettiğimiz çocuklarımıza 12 yıl boyunca (ne öğretiliyor demeyeceğim, orası malum) nasıl bir eğitim veriliyor, ne tür bir davranış kazandırılıyor ki toplum bu hale geldi?

Sorun eğitim siteminde mi, aile düzenimizde mi, genel toplum yapısında mı, nerede? Bu kötü gidişatı nasıl durdurabilir, nasıl normalleşebiliriz?

Geçmişte toplum katmanları arasında bu kadar uçurum yoktu. Refah düzeyimiz düşük ama yardımlaşma daha fazlaydı. Olan olmayana verirdi. Bunu ya dini inancı gereği ya da insan olduğu için yapardı. İnsanlarda "merhamet duygusu" vardı.

Ataerkil aile yapısı içinde çocuklar ve gençler büyüklerinin komşulara, yaşlılara, güçsüzlere, küçüklere karşı gösterdikleri merhameti birebir yaşayarak öğrenirdi. Annelerin yaptığı yemekten bir tabağı komşuya çocuklar getirip verirdi. Merhamet duygusu böylece büyükten küçüğe nüfuz eder, o çocuklar büyüyünce bunu devam ettirirdi.

Aynı çocuklar annelerinin ekme kırıntılarını cam önündeki kuşlara, kemikleri sokak köpeklerine verdiğini görür, pencere önlerindeki margarin tenekeleri içinde büyütülen çiçekleri sularken onlarla konuştuklarına şahit olurlardı. Geçmişin çocukları sadece insana saygıyı değil çiçeklerin güzelliği arasından

DİĞER YAZILARI

Engelsiz Eğitimi

Merhamet Eğitimi

Kırsal Kesimde Sorunlar ve Çözüm Önerileri - II; Aylık Sabit Gelir İhtiyacı

Kırsal Kesimde Sorunlar ve Çözüm Önerileri - I, Köylü Nüfus - Çiftçi Nüfus Meselesi

Yirmidokuzuncu Gün

Mavi Balina, Bilgisayar Oyunları, AB Proje Destekleri

Challenger'dan Discovery'e Ders Almak, Ders Çıkarmak

Yurtdışına İşgücü Göçü

Samsun'da Şehir İçi Ulaşımın Geleceği

Su (Şirketi) Savaşları

Yazarın Tüm Yazıları

Yazarlar

Ali Yılmaz ERGEN
ÇOK ÖNEMLİ BİR HİBE

Mustafa GENÇ
BAYRAMA HAZIRLANIYORUZ

Prof. Dr. Osman DEMİR
SIFIR REEL FAİZ ORANI
HEDEFLEMENİN AVANTAJ VE
DEZAVANTAJLARI

Kenan ÖZTÜRK
Şehitlik nasip olmadı

Hikmet KURADA
ATATÜRK VE DİN

kuşlara, kedilere, köpeklere de merhametle bakmayı bu şekilde yaşayarak, görerek öğrenirlerdi.

Sonra kapitalizm bütün çevremizi, benliğimizi ve ruhumuzu sardı. Olur olmaz her şeye ihtiyacımız vardı, ama önce bizim ihtiyacımız. Önce biz sahip olmalıydık, sonra yine biz. Daha fazla paramız olsa daha fazlasını, daha pahalısını, daha gösterişlisini alırdık. Niye başkasına verelim ki? Onlar da çalışsın alsın, bize ne, demeye başladık.

İşte ailedeki bu kötüye gidiş okullara da yansıdı. Eğitim sitemimiz merhameti, paylaşmayı bunların eğitimle kazandırılabilir davranışlar olduğu gerçeğini görmezden geldi. Merhamet duygusunun ancak çocuk yaşta kalplere kazınabileceğini bilemedi. Yedisinde neysen yetmişinde osun atasözünü anlamadı. Bu yüzden merhamet duygusunun ilkokulun ilk yıllarında verilmesi gereken bir "değer eğitimi" olduğunun farkına varamadı. Çocuklar eğik mi yazsın dik mi, ilkokul Türkçe - matematik ağırlıklı mı olsun, ne olsun tartışmaları arasında en önemli yıllar heba edildi ve maalesef şu an durum değişmiş değil.

Millî Eğitim bununla kalmadı, daha vahim bir iş daha yaptı. Teste dayalı sınav sistemi ile 7 yaşından 18 yaşına kadar bütün çocuklarımızı sonu belirsiz bir yarışa ve acımasız bir rekabete soktu. Artık bilen çocuklar fakir komşunun bilmeyen çocuğuyla bilgisini paylaşmıyor, sıra arkadaşının yapamadığı bir problemi bile çözmesine yardımcı olmuyordu. Çünkü yardım edeceği arkadaşını önce sınavlarda, sonra da iş hayatında kendine rakip görüyordu. Bu arada üniforma ile sağlamaya çalıştığımız denklik de kılık kıyafet serbestisi ile rafa kalktı ve rekabet gittikçe kızıştı. Rekabet elbette iyi yönde olmadı; "ben başardım o da başarsın"ın yerini, "sadece ben başarayım o aşağıda kalsın", "benim giydiğimi o giymesin" aldı. Toplu taşıma araçlarında yaşlıya, hastaya yer veren çocuklar yok artık, çünkü önce bindikleri için o hak onların(!). Dahası, başkasının hakkı olan işe torpil yaparak girmeyi normal görüyorlar, "kul hakkı"nı mazide kalmış bir deyim sanıyorlar.

Şimdi can alıcı soru şu; mevcut eğitim istemimiz içinde (gidişata bakarak) rekabet ve yok etme yerine merhameti, yeni tabirle empati yapmayı, kendisini arkadaşının yerine koymayı önceleyen bir model görebiliyor musunuz? Eğitimde derhal böyle bir değişime gitmez, çocuklarımıza "merhametli olmayı" öğretemezsek, davranış olarak bunu kazanmalarını ve hayatlarında uygulamalarını başaramazsak yakın bir gelecekte bugünleri mumla aramayacağımızın garantisi var mı? Hızla içine girdiğimiz şiddet sarmalından çıkışın başka bir yolu var mı?

O halde sistemi eleştirip yerine ne koyalım derken, "merhamet duygusu" gibi kültürümüzün en önemli unsurlarından birini nasıl görmezden gelebiliriz? Peki sizce şu anki eğitim sistemimiz için yapılan çalışmalarda böyle bir emare görebiliyor musunuz? Ben göremedim de, paylaşayım istedim.

